

Veus els castellers conversant entre ells o amb la gent que ha vingut a plaça. Il·lusionats, contents, confiats i amb una punta de temor que s'escapa per la mirada, la veu, el gest... Tot d'una, en un punt concret, hi ha una munió de camises morades i uns moviments diferents. Llavors, apareix un cap per damunt de la resta, i un altre i un altre que segueixen amb moviments lents. El so contundent de les gralles ho diu: ha començat el castell.

De mica en mica, van pujant, abraçats als cossos dels companys que romanen tensos, mirada fixa endavant, la boca serrant els colls de la camisa. Valents. Coordinats: cadascú té el seu lloc i tothom hi és necessari. A la plaça, les converses van llanguint mentre els caps s'enlairen. Tres, quatre, cinc nivells i les respiracions s'entretallen. Es fa un silenci tens i ara es pot sentir la veu potent del cap de colla que escridassa i dona ànims. Els moixiganguers, cada cop més joves, cada cop més lleugers, s'enfilen de pressa. El castell fa petits moviments, com una tremolor incerta. Veus cares amb molta tensió. El risc, el perill de fer llenya hi és present, però també hi ha la força del grup, el valor, l'entesa i la consciència d'anar tots a la una, tots units per aconseguir el repte. Puja l'acotxador. Com un esquirol lleuger s'emparra amunt, amunt. I darrere, l'enxaneta. El silenci, ara, és absolut. Fins que la mà petita s'alça nerviosa. Llavors esclaten els aplaudiments, es dibuixen els somriures i les respiracions es compassen.

De pressa, de pressa, els cossos lleugers rellisquen avall. En ordre estricte, va seguint la resta. Les cares es relaxen, els cossos es destensen. S'ha aconseguit descarregar! Més aplaudiments de la gent i abraçades de satisfacció amb els companys de colla. I, a dintre, se'ns ha desvetllat un cop més l'orgull de ser d'aquest país.

el fil del temps

panoràmica

la postada
dels
llibres

jocs
de
paraules

visual

